

Η ζωή είναι πολύ μικρή
και επικίνδυνη για
να γίνεις κάτι άλλο
από αυτό που είσαι.

ΕΛΙΖΑΜΠΕΘ ΓΚΙΛΜΠΕΡΤ

ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ ΤΟΥ BEST SELLER *EAT PRAY LOVE*

Τα

ΚΟΡΙΤΣΙΑ

της

ΝΕΑΣ ΥΟΡΚΗΣ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

 ΜΙΝΩΑΣ
ΕΚΔΟΣΕΙΣ

ΝΕΑ ΥΟΡΚΗ, ΑΠΡΙΛΙΟΣ 2010

Έλαβα ένα γράμμα από την κόρη του προχθές.

Την Άντζελα.

Σκέφτηκα την Άντζελα πολλές φορές όλ' αυτά τα χρόνια, αλλά ετούτη ήταν μόλις η τρίτη μας επικοινωνία.

Η πρώτη ήταν όταν έραψα το νυφικό της, το 1971.

Η δεύτερη ήταν όταν μου έγραψε για να μου πει ότι ο πατέρας της είχε πεθάνει. Αυτό έγινε το 1977.

Και τώρα μου έγραφε για να μου ανακοινώσει ότι μόλις είχε φύγει και η μητέρα της από τη ζωή. Δεν είμαι σίγουρη πώς περίμενε η Άντζελα να πάρω αυτό το νέο. Ίσως υπέθετε ότι θα με σόκαρε με κάποιο τρόπο. Παρ' όλ' αυτά, δεν θέλω να πω ότι το έκανε με δόλο. Η Άντζελα δεν είναι τέτοια πάστα ανθρώπου. Είναι καλός άνθρωπος. Και το πιο σημαντικό ακόμα· είναι ένας ενδιαφέρων άνθρωπος.

Είναι αλήθεια πάντως ότι ξαφνιάστηκα όταν έμαθα πως η μητέρα της Άντζελα είχε ζήσει τόσο πολύ. Υπέθετα ότι θα είχε πεθάνει πριν από χρόνια. Ένας Θεός ξέρει πόσοι άλλοι έχουν αποδημήσει εις Κύριον. (Μα γιατί με ξαφνιάζει η μακροβιότητα των άλλων, όταν εγώ η ίδια έχω γαντζωθεί από τη ζωή σαν τα θυσανόποδα που κολλάνε στον πάτο μιας βάρκας; Δεν μπορεί να είμαι η μόνη υπέργηρη

στη Νέα Υόρκη που τριγυρίζει παραπαίοντας στην πόλη αρνούμενη πεισματικά να εγκαταλείψει τη ζωή ή την ιδιοκτησία της).

Η τελευταία αράδα στο γράμμα της Άντζελα με επηρέασε πολύ.

«Βίβιαν» έγραφε η Άντζελα «τώρα που η μητέρα μου έφυγε, αναρωτιέμαι αν θα ένιωθες άνετα να μου έλεγες τι ήσουν για τον πατέρα μου».

Εντάξει, λοιπόν.

Τι ήμουν για τον πατέρα της;

Μόνο εκείνος θα μπορούσε να απαντήσει σ' αυτή την ερώτηση. Κι αφού ο ίδιος δεν θέλησε ποτέ να συζητήσει με την κόρη του για μένα, δεν είναι σωστό να πω εγώ στην Άντζελα τι ήμουν για εκείνον.

Μπορώ όμως να της πω τι ήταν εκείνος για μένα.

ΕΝΑ

Το καλοκαίρι του 1940, όταν ήμουν δεκαεννιά ετών και άμυαλη, οι γονείς μου με έστειλαν να ζήσω με τη θεία Πεγκ, που είχε έναν θεατρικό οργανισμό στη Νέα Υόρκη.

Πριν από λίγο καιρό με είχαν αποβάλει από το Κολέγιο Βάσαρ, επειδή δεν παρακολουθούσα τα μαθήματα και κατά συνέπεια είχα αποτύχει σε όλες τις εξετάσεις του πρώτου έτους. Δεν ήμουν τόσο τούβλο όσο μαρτυρούσαν οι βαθμοί, αλλά αυτό προφανώς ελάχιστη σημασία έχει όταν δεν μελετάς. Τώρα που το ξανασκέφτομαι, μετά από τόσα χρόνια ούτε που θυμάμαι πώς ακριβώς περνούσα τον καιρό μου κατά τη διάρκεια όλων αυτών των ωρών που όφειλα να είμαι στην τάξη. Επειδή όμως ξέρω τον εαυτό μου, το πιθανότερο είναι να ήμουν τρομερά απασχολημένη με την εμφάνισή μου. (Πράγματι, θυμάμαι ότι προσπαθούσα να γίνω εξπέρ στα «ανάποδα ρολά» – ένα χτένισμα που μπορεί να ήταν για μένα πολύ σημαντικό, αν και πολύ

δύσκολο, να το πετύχω, αλλά δεν ήταν καθόλου σύμφωνο με την αισθητική... Βάσαρ*).

Δεν κατάφερα ποτέ να εγκλιματιστώ με το Βάσαρ, αν και μπορούσε εύκολα κανείς να βρει ενδιαφέροντα εκεί. Στη σχολή υπήρχαν πολλοί και διάφοροι τύποι κοριτσιών και διάφορες κλίκες, αλλά καμία δεν κέντρισε την περιέργειά μου, ούτε κάλυπτε τα ενδιαφέροντά μου. Στο Βάσαρ υπήρχαν ακόμα πολιτικές επαναστάτριες εκείνη τη χρονιά, που φορούσαν τα αυστηρά μαύρα παντελόνια τους και συζητούσαν τις απόψεις τους για έναν διεθνή ξεσηκωμό. Εμένα όμως δεν με ενδιέφερε κανένας διεθνής ξεσηκωμός. (Κι ακόμα δηλαδή δεν με ενδιαφέρει. Παρατηρούσα όμως τα μαύρα παντελόνια, τα οποία όλως περιέργως έβρισκα πολύ σικάτα, αλλά μόνο όταν οι τσέπες δεν φούσκωναν). Στο Βάσαρ υπήρχαν ακόμα κορίτσια που ήταν τολμηρές ακαδημαϊκές ερευνήτριες, προορισμένες να γίνουν γιατροί και δικηγόροι πολύ προτού ασχοληθούν με τέτοια επαγγέλματα οι γυναίκες. Θα έπρεπε να ενδιαφερθώ γι' αυτά, αλλά δεν το έκανα. (Δεν μπορούσα να ξεχωρίσω καμία από δαύτες, έστω για κάτι. Όλες φορούσαν τις ίδιες άσχημες μάλλινες φούστες, που

* Το Βάσαρ είναι ένα ιδιωτικό κολλέγιο θεωρητικών σπουδών στο Πουκέπι της Νέας Υόρκης. Ιδρύθηκε το 1861 από τον Matthew Vassar και ήταν ένα από τα καλύτερα σχολεία ανώτατης εκπαίδευσης για τις γυναίκες στις Ηνωμένες Πολιτείες. Έγινε μικτής φοίτησης το 1969. Η σχολή είναι μία από τις ιστορικές «Επτά Αδελφές», τα πρώτα καλύτερα κολλέγια στις ΗΠΑ, και έχει ιστορική σχέση με το Πανεπιστήμιο Πέιλ. (Σ.τ.Μ.)

έμοιαζαν να είχαν κατασκευαστεί από παλιά πουλόβερ, κι αυτό με αποθάρρυνε).

Αυτό δεν σημαίνει ότι το Βάσαρ στερούνταν παντελώς γοητείας. Υπήρχαν μερικές αρκετά όμορφες, συναισθηματικές κοπέλες με ελαφίσια μεγάλα μάτια, που σπούδαζαν Μεσαιωνικές Τέχνες και Πολιτισμό, μερικές καλλιτέχνιδες με μακριά-όλο-αυτοπεποίθηση μαλλιά, και μερικές τύπισσες της υψηλής κοινωνίας με προφίλ που θύμιζε ιταλικό λαγωνικό. Δεν έπιασα φιλία με καμιά τους. Ίσως επειδή διαισθανόμουν ότι όλες σ' αυτό το σχολείο ήταν πιο έξυπνες από μένα. (Αυτό δεν ήταν εντελώς νεανική παράνοια – μέχρι σήμερα υποστηρίζω ότι όλες εκεί πέρα ήταν εξυπνότερες από την αφεντιά μου).

Για να είμαι ειλικρινής, δεν καταλάβαινα τι έκανα στο κολέγιο, πέρα από το ότι εκπλήρωνα ένα πεπρωμένο, τον σκοπό του οποίου κανείς δεν είχε μπει στον κόπο να μου εξηγήσει. Από πολύ μικρή μου έλεγαν ότι θα φοιτούσα στο Βάσαρ, αλλά κανείς δεν μου είχε εξηγήσει το γιατί. Γιατί γίνονταν όλ' αυτά; Ποιο θα ήταν ακριβώς το όφελος για μένα; Και γιατί ζούσα σ' αυτόν τον πληκτικό μικρό κοιτώνα με μια ένθερμη μελλοντική κοινωνική μεταρρυθμίστρια;

Όπως και να 'χε, είχα μπουχτίσει από τις πολλές σπουδές μέχρι τότε. Είχα φοιτήσει ήδη πόσα χρόνια στο Σχολείο Θηλέων Έμα Γουίλαρντ στο Τρόι της Νέας Υόρκης με το λαμπρό, γυναικείο διδακτικό προσωπικό του, όλες απόφοιτες των Επτά Αδελφών – δεν έφτανε αυτό; Και προηγουμένως ήμουν σε οικοτροφείο από τα δώδεκα. Έλεος πια, δεν είχα επιτέλους εκτίσει την «ποινή» μου; Πόσα βιβλία έπρεπε να διαβάσει κανείς για να αποδείξει ότι μπορεί

να διαβάσει ένα βιβλίο; Ήξερα ήδη ποιος ήταν ο Καρλομάγνος και ήθελα όλοι να μ' αφήσουν επιτέλους ήσυχη! Έτσι το έβλεπα.

Επίσης, κατά τη διάρκεια εκείνου του καταραμένου πρώτου έτους μου στο Βάσαρ, είχα ανακαλύψει αρκετά νωρίς ένα μπαρ στο Πουκέψι που πρόσφερε φτηνή μπίρα και ζωντανή τζαζ μουσική τα βράδια. Είχα βρει τρόπο να το σκάω από την εστία, για να υποστηρίξω φυσικά το μπαρ (για το πανούργο σχέδιο της δραπέτευσής μου επιστράτευσα ένα ξεκλειδωτο παράθυρο του αποχωρητηρίου και ένα κρυμμένο ποδήλατο – πίστεψέ με, ήμουν ο κακός μπελάς του φύλακα της σχολής), γεγονός που δυσκόλευε πολύ τα πράγματα με τις καταλήξεις των λατινικών ρημάτων την πρώτη ώρα στη σχολή καθώς είχα συνήθως πονοκέφαλο από το ποτό.

Υπήρχαν όμως κι άλλα εμπόδια, που δεν με άφηναν να επικεντρωθώ επίσης...

Όλα εκείνα τα τσιγάρα που είχα να καπνίσω, για παράδειγμα.

Κοντολογίς: ήμουν απασχολημένη.

Σε μια τάξη με τις 362 λαμπρές γυναίκες που είχαν εισαχθεί για το πρώτο έτος, ήρθα 361η, γεγονός που έκανε τον πατέρα μου να παρατηρήσει με φρίκη: «Θεέ μου, τι συνέβη σ' εκείνο το 362ο κορίτσι;» (Είχε κολλήσει πολιομυελίτιδα όπως απεδείχθη, η καμμενούλα). Έτσι, το Βάσαρ με έστειλε σπίτι –αρκετά δίκαιο– και παρακάλεσε ευγενικά να μην ξαναγυρίσω.

Η μητέρα μου δεν ήξερε τι να με κάνει. Δεν είχαμε τίποτα σπουδαίες σχέσεις ακόμα και κάτω από τις καλύτερες συν-

θήκες. Εκείνη ήταν δεινή αμαζόνα και δεδομένου ότι εγώ ούτε ήμουν άλογο ούτε με γοήτευαν τα άλογα, δεν είχαμε ποτέ πολλά να πούμε. Της προκάλεσα όμως τόση αμηχανία και στενοχώρια με την αποτυχία μου, που μετά βίας άντεχε να με βλέπει. Σε αντίθεση μ' εμένα, η μητέρα μου τα είχε πάει πολύ καλά στο Κολέγιο Βάσαρ (Τάξη του 1915, σπουδές Ιστορίας και Γαλλικών, παρακαλώ). Το προηγούμενο εκεί ιστορικό της –και οι γενναιόδωρες ετήσιες χορηγίες της– μου είχαν εξασφαλίσει μια θέση σ' αυτό το άγιο ίδρυμα, και πλέον... ιδού τα χάλια μου. Όποτε περνούσε δίπλα μου στους διαδρόμους του σπιτιού μας, κουνούσε το κεφάλι σαν διπλωμάτης καριέρας. Ευγενικά, αλλά ψυχρά.

Ο πατέρας μου δεν ήξερε επίσης τι να με κάνει, αν και ήταν απασχολημένος με τη διεύθυνση του ορυχείου του, που έβγαζε αιματίτη, και δεν ενδιαφερόταν ιδιαίτερα για το πρόβλημα της κόρης του. Ήταν αλήθεια ότι τον είχα απογοητεύσει, αλλά είχε μεγαλύτερες σκοτούρες. Ως βιομήχανος και οπαδός του απομονωτισμού στην πολιτική, η κλιμάκωση του πολέμου στην Ευρώπη τον τρόμαζε για το μέλλον της επιχείρησής του. Υποθέτω λοιπόν ότι όλο αυτό είχε αποσπάσει την προσοχή του από τα... καθ' ημάς.

Όσο για τον μεγαλύτερο αδερφό μου, τον Γουόλτερ, ήταν μακριά και έκανε σπουδαία πράγματα στο Πρίνστον. Δεν νοιαζόταν διόλου για μένα, απλώς αποδοκίμαζε την ανεύθυνη συμπεριφορά μου. Ο Γουόλτερ δεν είχε κάνει ποτέ κάτι ανεύθυνο στη ζωή του. Οι όμοιοί του στο οικοτροφείο τον σέβονταν τόσο πολύ, ώστε το παρατσούκλι του ήταν –και δεν το έβγαλα εγώ από το μυαλό μου– «πρεσβευτής». Αυτόν τον καιρό σπούδαζε

μηχανικός, επειδή ήθελε να δημιουργήσει υποδομές που θα βοηθούσαν τους ανθρώπους σε όλο τον κόσμο. (Προσθέστε το στον κατάλογο με τα αμαρτήματά μου ότι εγώ, αντίθετα, δεν ήμουν καν απολύτως σίγουρη τι σήμαινε η λέξη «υποδομή»). Μολονότι ο Γουόλτερ κι εγώ ήμαστε κοντά στην ηλικία –μας χώριζαν μόλις δυο χρόνια– δεν παίζαμε ποτέ μαζί όταν ήμαστε μικροί. Ο αδερφός μου είχε πετάξει τις παιδιαστικές ανοησίες όταν ήταν περίπου εννέα ετών, και μια από αυτές ήμουν κι εγώ. Δεν ήμουν μέρος της ζωής του, και το ήξερα.

Οι φίλες μου συνέχιζαν κι αυτές τη ζωή τους: κολέγιο, δουλειά, γάμος και ενηλικίωση – όλα θέματα για τα οποία δεν ενδιαφερόμουν ή τα οποία δεν καταλάβαινα. Έτσι δεν υπήρχε κανείς τριγύρω να νοιάζεται για μένα ή να με διασκεδάξει. Βαριόμουν και αδιαφορούσα. Ένωθα τη βαριεστημάρα μου όπως όταν πονούσε το στομάχι μου από την πείνα. Πέρασα τις δύο πρώτες εβδομάδες του Ιουνίου χτυπώντας ένα μπαλάκι του τένις στον πλαϊνό τοίχο του γκαράζ, ενώ σφύριζα το *Little Brown Jug** ξανά και ξανά, ώσπου οι γονείς μου με σιχάθηκαν και με ξαπόστειλαν να ζήσω με τη θεία μου στην πόλη και, ειλικρινά τώρα, ποιος μπορούσε να τους κατηγορήσει γι' αυτό;

Πάω στοίχημα ότι θα ανησυχούσαν μην κατέληγα στη Νέα Υόρκη κομμουνίστρια ή πρεζόνι, αλλά ακόμα κι αυτά ήταν προτιμότερα από το να ακούνε τη θυγατέρα τους να

* Σημαίνει *Μικρή, Καφέ Κανάτα*. Ήταν ένα τραγούδι που γράφτηκε το 1869 από τον Joseph Eastburn Winner και παρέπεμπε στην κατανάλωση αλκοόλ. (Σ.τ.Ε.)

κοπανάει ένα μπαλάκι του τένις σ' έναν τοίχο χωρίς σταματημό.

Να λοιπόν πώς ήρθα στην πόλη, Άντζελα! Κι εκεί άρχισαν όλα.

Με έστειλαν στη Νέα Υόρκη με το τρένο – και τι φοβερό τρένο ήταν αυτό! Το Εμπάιρ Στέιτ Εξπρές, κατευθείαν από την Ούτικα. Ένα αστραφτερό, επιχρωμιωμένο μηχάνημα εξουσιοδοτημένο για την παράδοση μιας ατίθασης θυγατέρας. Χαιρέτισα ευγενικά τη μαμά και τον μπαμπά κι έδωσα τις αποσκευές μου σε έναν αχθοφόρο με κόκκινο καπέλο, που με έκανε να νιώσω σημαντική. Κάθισα στο εστιατόριο σε όλο το ταξίδι, ρουφώντας γαλακτούχο ρόφημα με βύνη, τρώγοντας αχλάδια κομπόστα, καπνίζοντας τσιγάρα και ξεφυλλίζοντας περιοδικά. Ήξερα ότι με είχαν εξορίσει, αλλά πάντως το έκαναν με... σιλι!

Τα τρένα ήταν πολύ καλύτερα τότε, Άντζελα.

Υπόσχομαι ότι θα βάλω τα δυνατά μου σ' αυτές τις σελίδες να μην επαναλαμβάνω συνέχεια πόσο καλύτερα ήταν όλα στην εποχή μου. Πάντα απεχθανόμουν να ακούω τους ηλικιωμένους να μιλούν έτσι όταν ήμουν νέα (Κανείς δεν νοιάζεται! Κανείς δεν νοιάζεται για τη Χρυσή Εποχή σου, φλύαρη κατσίκα!). Και θέλω να σε διαβεβαιώσω: Ξέρω καλά ότι πολλά πράγματα δεν ήταν καλύτερα τη δεκαετία του '40. Τα αποσμητικά για τη μασχάλη και ο κλιματισμός ήταν απίστευτα ανεπαρκή, για παράδειγμα, κι είχαμε κι έναν Χίτλερ αποπάνω. Τα τρένα όμως ήταν αναμφίβολα καλύτερα τότε. Πότε ήταν η τελευταία φορά

που απόλαυσες ένα ρόφημα με βύνη κι ένα τσιγάρο σε τρένο;

Ανέβηκα στον συρμό φορώντας ένα φτηνιάρικο φορεματάκι από μπλε ρεγιόν που είχε τη στάμπα ενός κορυδαλλού, κίτρινες δαντέλες γύρω από τον λαιμό, κάπως αέρινο στο κάτω μέρος, με βαθιές τσέπες στους μηρούς. Θυμάμαι αυτό το φόρεμα τόσο καλά, επειδή, πρώτον, δεν ξεχνάω ποτέ τι φοράει κάποιος –μιλάμε ποτέ όμως– και, δεύτερον, επειδή το είχα ράψει μόνη μου. Είχα κάνει εξαιρετική δουλειά. Ο ποδόγυρός του, που ήταν ακριβώς στη μέση της γάμπας, ήθελα να έχει μια τσαχπινιά και το είχα καταφέρει. Θυμάμαι ότι είχα ράψει έξτρα βάτες στους ώμους, σε μια απέλπιδα προσπάθεια να μοιάσω στην Τζόαν Κρόφορντ – αν και δεν είμαι καθόλου σίγουρη για το αποτέλεσμα. Με το ταπεινό κλος καπέλο και τη δανεική-από-τη-μαμά απλή, μπλε τσάντα (γεμάτη καλλυντικά, τσιγάρα και σχεδόν τίποτε άλλο), δεν έμοιαζα και τόσο με τηλεοπτικό αστέρα, αλλά περισσότερο με αυτό που πραγματικά ήμουν: μια δεκαεννιάχρονη παρθένα που πήγαινε να επισκεφτεί μια συγγενή.

**ΔΕΝ ΧΡΕΙΑΖΕΤΑΙ ΝΑ ΕΙΣΑΙ
ΚΑΛΟ ΚΟΡΙΤΣΙ
ΓΙΑ ΝΑ ΕΙΣΑΙ ΚΑΛΟΣ ΑΝΘΡΩΠΟΣ**

Νέα Υόρκη, 1940. Η 19χρονη Βίβιαν Μόρις μόλις έχει αποβληθεί από το Κολλέγιο Βάσαρ. Οι εύποροι γονείς της τη στέλνουν στο Μανχάταν για να ζήσει με τη θεία της, η οποία έχει ένα παλιό, ετοιμόρροπο θέατρο στο κέντρο της πόλης. Εκεί η Βίβιαν θα αναδείξει το ταλέντο της στη ραπτική και θα εργαστεί ως ενδυματολόγος του θεάτρου. Μπροστά στα έκπληκτα μάτια της θα αναδυθεί ένας εντελώς άγνωστος φαντασμαγορικός κόσμος: αντισυμβατικά κορίτσια που αναζητούν διασκέδαση και πίνουν το μεθυστικό κρασί της ζωής ως την τελευταία σταγόνα, ένας χαρισματικός πλέι μπόι ηθοποιός, μια μεγάλη κυρία του θεάτρου, ένας κυνικός συγγραφέας και ένας ευαίσθητος σκηνοθέτης.

Στον κόσμο της Βίβιαν, όμως, θα έρθουν τα πάνω κάτω, όταν με ένα λάθος της θα ξεσπάσει ένα μεγάλο σκάνδαλο. Τι ακριβώς έχει συμβεί και ποια απόφαση θα πάρει;

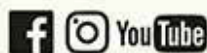
«Κάποια στιγμή στη ζωή της η γυναίκα κουράζεται να νιώθει συνεχώς ντροπισμένη. Έπειτα από αυτό είναι ελεύθερη να γίνει αυτό που πραγματικά είναι».

Ένα συναρπαστικό μυθιστόρημα, γραμμένο με μεγάλη σοφία, για τον έρωτα, την ελευθερία και την αναζήτηση της προσωπικής ευτυχίας.

9 786180 213416
ISBN 978-618-02-1341-6

ΚΩΔ. 35229

www.minoas.gr